
Procitnutí

Nora Roberts

Breen vykročila k Moreně – nevěděla, jak Morena, ale sama ji hodlala zasypat otázkami.

„Proč jsi mi tvrdila, že pracuješ v sokolnické škole?“

„Ale to jsem ti netvrdila, nebo snad ano?“ Morena si opřela volnou ruku v bok. Z toho gesta sálal sarkazmus. „Jenom jsi to předpokládala. Nepamatovala sis mě a to mě trochu bolelo, ačkoliv Marg i moje babičky říkaly, že si na mě nevzpomeneš. Aspoň ne hned.“

Zvedla ruku a sokol vzlétl. Vydala se po cestě, ale ještě se ohlédla na Breen. „Jdeš, nebo ne?“

„Jdu.“

„Když jsi odcházela, slíbila jsi, že se vrátíš, ale já jsem tomu přestala věřit, protože ses o to nikdy nepokusila.“

„A necítím za to vinu. Jak to, že jsem najednou špatná, když jsem široko daleko jediná, kdo nelhal? A podle mé babičky jsem odjela z Irska do Filadelfie, když mi byly teprve tři roky.“

„Opustila jsi Talamh.“

„Bože, ty taky?“ Breen rozhodila ruce a otočila se kolem své osy. „Že by bylo něco v místní vodě?“

„Mohla bych se zeptat na totéž ohledně místa, kde jsi žila, protože nechápu, jak jsi mohla zapomenout, kdo jsi a odkud pocházíš. Pořád se kvůli tomu na tebe zlobím.“ Morenin tón odpovídal Breenině podráždění. „Hrály jsme si spolu v lese kolem Margina domku i na dvorku statku, kde jsi bydlela, dokud tvůj otec neodešel a nepředal ho O’Broinům. Pořádaly jsme

čajové dýchánky, pikniky a v noci, když jsme měly spát, jsme si šeptaly tajemství.“

„Byly mi tři! Je mi líto, že si to nepamatuju. Ale ty mi nepomáháš, když podporuješ babiččinu iluzi, že tohle je něco jako Brigadoon.“

Morena přimhouřila oči do úzkých škvírek, jako by tušila urážku. „Co je Brigadoon?“

„Vymyšlený příběh o místě, které existuje jenom jeden den každých sto let.“

„To zní jako pěkný příběh.“ Odpověď Morenu podle všeho uchlácholila. Shýbla se, aby pohladila psa, který pobíhal kolem nich. „Ale tohle není Brigadoon, protože tu jsme pořád.“

„Dala mi něco do vína.“

„Ale no tak, nebuď husa. Proč by dělala něco takového vlastní vnučce?“

„Pak jsem měla pocit, že vidím, jak dělá nemožné věci.“

„Inu, pro někoho jako Marg je jen máloco nemožné. Je to ta nejmocnější čarodějka, jakou znám.“

Blázinec kolem se šířil a Breen měla sto chutí začít si rvát vlasy. „Teď jste všichni čarodějnice? Podívej, já chápu, že Irsko má svůj folklor a pověsti, ale...“

„Irsko je na druhé straně a já nejsem čarodějnice. Jsem Sidhe.“

„Vidím, že jsi žena.“

„Sidhe,“ zopakovala Morena. „Z klanu víl.“

„Z klanu víl. No jistě. Mělo mi to hned dojít.“

Morena klidně zamávala Harkenovi – právě odváděl strakatou krávu ke stavení, o němž Breen předpokládala, že se jedná o chlév.

„Bude pro tebe jednodušší, když projdeš zpátky se mnou. Harken a Aisling říkali, že tě příchod sem pocuchal, nejspíš protože jsi všechno vytěsnila.“

Morena se přehoupla přes kamennou zídku. Sokol kroužil na nebi nad nimi.

Breen si teprve teď všimla schodů vytesaných do stráně, které vedly k velkému stromu.

„Spadla jsem. Ztratila jsem rovnováhu a spadla jsem, to je všechno.“

„Když myslíš.“

Breen vystoupala po schodech – napočítala jich sedm. Sedm hrubých kamenných schodů, v nichž se na slunečním světle třpytily šupinky slídy.

„Šla jsem za tím psem,“ dodala na vysvětlenou. „A nedávala jsem pozor, protože tenhle strom je úžasný.“

Chytila se jedné zakřivené větve a pokusila se na ni vyšplhat stejně ladně a bez námahy jako Morena.

Cítila, jak začíná padat – jako kdyby jí zmizela země pod nohama. Morena ji chytila za ruku.

V další chvíli Breen stála na lesní cestě zalévané vydatným deštěm.

„Nechápu, jak...“

„Protože nechceš – podle mého.“ V Moreně se viditelně vzedmula zlost. „Nechceš si vzít zpátky, na co máš právo, co máš vrozené. Radši zavíráš oči a předstíráš.“

„Radši stojím na pevné zemi, než abych tvrdila, že žiju v alternativní realitě jako zatracená víla.“

„Na pevné zemi? Tak se drž, protože ti něco ukážu.“

Než Breen stačila uhnout, Morena ji objala kolem pasu. Zvedly se ze země.

„Bože, panebože!“

„Říkala jsem, aby ses držela. Nejsi zrovna pytel peří.“

Morena letěla deštěm, metr nebo dva nad stezkou. Pes za nimi uháněl s vyplazeným jazykem a shora k nim dolehl skřek sokola.

Breen se instinktivně chytila Moreny kolem pasu. Přitom se rukou otřela o křídla. Velká, krásná, světélkující křídla fialového odstínu se stříbrným lemováním.

„Já sním. Tohle všechno je sen.“

„Nesmysl.“ Měnily výšku, aby se vyhýbaly větvím. „Byly časy, kdy bys nás popohnala.“ Morena otočila hlavu a zadívala se do Breeniných ohromných očí.

„Tohle nemůže být pravda.“

„Měla bych tě pustit, abys spadla na hlavu – třeba se ti vrátí trochu rozumu.“

Místo toho vyletěly z lesa a pokračovaly nad mokřým trávníkem a zahradou. Morena postavila Breen na zadní dvorek u chaty.

„Jdu dovnitř, abych trochu oschla.“

Pes následoval Morenu dovnitř, jako kdyby sem oba patřili. Amish přistál na nedaleké větvi a složil křídla.

Breen se chvěla a cítila, jak ji déšť promáčí až na kůži. Připadalo jí to skutečné, ale jak to mohla být realita, když zjevně pořád leží v posteli a sní velice dlouhý, zvláštní a živý sen?

Vešla dovnitř. Morena si pověsila bundu na háček, aby uschla, a právě dávala psovi něco ze sklenice na kuchyňské lince.

„Zaslouží si to,“ řekla. „Vidím, že mu je sem babička přinesla. A tady má misky – jednu na jídlo, druhou na vodu. V tomhle pytlí má granule.“

„Tvoje babička?“

„Jo, Marg ji o to určitě požádala. Moje prarodiče znáš. Finola a Seamus Mac an Ghaillovi. McGillovi. Babička ubytovala tebe a tvého nejlepšího přítele v chatě, kterou pro vás připravila Marg, a děda ti ukazoval, jak máš zase zahradničit.“

„Zase.“

„Už jako dítěti ti to šlo se všemi živými tvory. S rostlinami, zvířaty, lidmi.“ Morena přešla po kuchyni. „Vidím, že teď už ti to s lidmi tak nejde, protože jsi ještě nezapálila oheň, abych se zahřála, ani jsi mi nenabídla něco k pití, než zase půjdu.“

Breen zvonilo v uších. Není divu, mám vysoký krevní tlak, pomyslela si – s klidem, za který se sama pochválila. „Měla jsi křídla.“

„Měla a mám.“

„Jako... víla Zvonilka?“

„Tenhle příběh znám a je moc hezký. Ale Zvonilka byla spíš skřítek. Taky jedna ze Sidhe, jistě, ale skřítek. Ti jsou hodně malí.“

„Já nespím,“ řekla Breen pomalu. „Kape ze mě voda na podlahu, je mi zima a jsem mokrá.“

„Tak už zapal ten zatracený oheň.“

„Zapálím ten zatracený oheň.“ Breen jako ve snu vešla do obývacího pokoje, kde ráno připravila do krbu hranici na podpal.

Jako by to provedla v úplně jiném životě.

Sáhla pro zápalky.

„Vážně? Takhle to děláš?“ Morena, vonící deštěm a lesem, se k ní sklonila. „Zapálit oheň je první schopnost Moudrých, takže už děti se musejí učit o její síle, nebezpečí i výhodách.“

„Neznám jiný způsob, jak zapálit oheň.“

„Tak to tě lituju,“ usklíbbla se Morena, když Breen škrtla zápalkou.

Jakmile papír pod poleny chytil, Breen si sedla na zem. „Nedokážu přemýšlet. Víím, že tohle nemůže být pravda, ale...“

„Víš, že je. V kuchyni jsem viděla víno. Přinesu ho pro nás obě.“

„Pověz mi, jak zemřel můj otec.“

„To je na Marg.“ Morena se zvedla. „Není správné, abych vyprávěla to, co by měla vyprávět ona. Povím ti jenom jedno – v žádném světě neznám lepšího muže, než byl tvůj táta. Jdu pro víno.“

Pes se natáhl Breen do klína a Breen nějak čerpala útěchu z toho, že ho hladila po vlhké srsti.

„Co je to za psa?“

„Irský vodní kokršpaněl a můžeš si být jistá, že má dobré a věrné srdce, jinak by ho pro tebe Marg nevybrala.“

„Jak se jmenuje?“

„Inu, je na tobě, abys ho pojmenovala. Ale my mu říkáme Lotr, protože hned po odstavení se začal dostávat do jednoho maléru za druhým.“

Breen se zasmála. „Lotr?“

„Zaslouží si to, ačkoliv ho Marg od té chvíle, co jsme mu dali tuhle předvítku, dobře vycvičila. Sedne si, když mu řekneš, nevyčůrá se ti v domě a nebude ti okusovat boty, i když mu dřív chutnaly moje.“

Morena se posadila, podala Breen sklenici a pohládila psa po hlavě. „Nemám pravdu, Lotře? Všechny ty roky se Marg po tobě stýskalo. To ti taky můžu prozradit. A přiznávám, že jsem nedala na její radu a šla za tebou do lesa u hradu.“

„Jak ses tam dostala? Přiletěla jsi,“ hned odpověděla Breen sama sobě. „Protože máš křídla.“

„Mám přátele, a dobré, ale nikdy jsem neměla nikoho tak blízkého jako tebe. Možná se nebudeme mít tak rády, když uběhlo tolik let.“ Morena pokrčila rameny a napila se. „Ale chtěla jsem tě vidět.“

„Koupila jsem ti dárek.“

Morena na ni zamžikala. „Dárek?“

„Jako poděkování. Myslela jsem, že pracuješ v sokolnické škole, a pak jsem si říkala, žeš tam nejspíš vnikla bez dovolení, protože tě nikdo neznal. To je fuk.“

„Co to bylo? Ten dárek?“

„Donesu ho.“ Breen štouchla do psa, aby jí seskočil z klína.

„Jestli nechceš, aby šel za tebou, řekni mu, ať zůstane.“

„Zůstaň,“ přikázala Breen. „Hned se vrátím.“

Všechno v chatě bylo stejné. Jako normálně. Ale když stoupala po schodech, uvažovala, jestli pro ni ještě někdy něco bude normální.

Našla dárkovou taštičku a chvíli zůstala stát před zrcadlem v ložnici.

Vypadala stejně – ne tak jako před životní proměnou ve Filadelfii, ale stejně jako žena, která odletěla do Irska.

Ale nebyla si jistá, jestli je opravdu stejná.

Vrátila se dolů, podala Moreně taštičku a posadila se. „Je tam i kartička. Nevím, jestli umíš číst.“

„Jistěže umím číst, nemluv nesmysly. Na Talamhu jsme měli básníky a učence, když obyvatelé tohoto světa sotva vyšli z jeskyní.“

Její uraženost, jasně patrná, se rozplynula, jakmile vytáhla kartičku a přečetla si ji. „To je moc pěkné. Slyšela jsem, že jsi taky spisovatelka, a jde ti to dobře.“

Pak otevřela krabičku a prudce se nadechla. „Jé, sokol. To je hezký dárek, moc hezký. Děkuji ti za něj, ale mám pocit, že si ho možná nezasloužím.“

„Proč?“

„Nelhal jsem, ale ani jsem ti neřekla pravdu.“

„Dala jsi mi lekci sokolnictví a na to nikdy nezapomenu. Nevěděla jsem, že, ehm, víly mají sokoly.“

„My se máme navzájem,“ odpověděla Morena a připevnila si odznak ke košili. „A je načase, abych ho zase vzala domů. Když teď nejsem tak rozzlobená, chápu, proč ti chce Marg poskytnout víc času. Vyrůstala jsem s tím, že jsem věděla, kdo jsem. Tebe přinutili zapomenout. Nerada něčeho lituju.“ Zvedla se. „A ještě víc nesnáším, když se musím omluvit, ale opravdu je mi líto, že tě vyděsilo, jakým způsobem jsem tě dopravila zpátky.“

„Ničemu nerozumím.“

„Já vím. Nechtěla jsem to chápat, ale už to chápu. Teď tě nechám na pokoji. Budu vítána, když se vrátím?“

„Samozřejmě.“ Breen vstala. „Ano, jistě.“

„To mi stačí.“

Morena se vrátila do kuchyně, aby si oblékla bundu.

„Jak se... Jak ta křídla projdou bundou?“

„Prostě tak, že chci.“ Morena potřásla hlavou. „A jsou přece moje, ne? Nezapomeň nakrmit psa,“ dodala.

Breen sledovala oknem, jak sokol slétá z větve a krouží Moreně nad hlavou.

Pak se roztáhla ta svítící křídla a Morena spolu se sokolem odlétla deštěm do lesa.

„Nezbláznila jsem se.“ Breen položila dlaň na hustou srst štěněte, které se jí opřelo o nohu. „Nemám halucinace. Poznám, co je skutečnost.“

Sklopila oči k psovi a uviděla, jak k ní vzhlíží. „Na večeri je ještě brzy a já to potřebuju všechno zapsat. Asi bych ti neměla dávat další suchar, ale k čertu s tím, no ne? Byl to náročný den.“

Už když suchar lovila ze sklenice, pes se posadil a rozzářily se mu oči.

„Hm, umíš dát pac? Není to hloupost?“ Natáhla k němu ruku, aby to vyzkoušela. Podal jí tlapku a Breen se zasmála, potřásla mu s ní a dala mu suchar. „Jsi hodný kluk, Lotře.“

Do jedné misky mu nalila vodu, sama si vzala kolu a odnesla si ji do pracovny.

Pokusila se sepsat všechno, co se odehrálo od chvíle, kdy uviděla, jak se k ní řítí štěně. Psala samozřejmě do tajného deníku a zároveň jako by všechno znovu prožívala: vlhký vzduch, hru světel a stínů, když ji Lotr vedl ke stromu – a vůbec nepochybovala, že ji k němu vedl záměrně.

Strom uvítání.

K textu přidala i fotografie stromu a psa.

A zalitovala, že nebyla natolik duchapřítomná, aby si vzala nějaký suvenýr, když byla... na druhé straně. V Talamhu. Nebo na Talamhu?

Vzduch i světlo se změnilo. Dokázala si to přiznat a popsat to. Popsala i všechny čtyři osoby, s nimiž se setkala. Harkena, Aisling, babičku a Morenu.

Najednou jí došlo, že byla v domě, kde kdysi žil otec, a kde se – aspoň podle babičky – narodila.

Opřela se, napila se koly a zadívala se do deště za oknem. A všimla si, že se k ní připojil Lotr a uvelebil se na posteli.

„To bych ti nejspíš neměla dovolovat.“

Ale vypadal tak spokojeně a díval se na ni tak roztomile, že to nechala plavat.

Otec byl po smrti. Netušila, jak nebo proč zemřel, ale musela přijmout i tohle. Neopustil ji, nezapomněl na ni. Zemřel.

Už před mnoha lety, ale jeho ztráta pro ni momentálně byla docela čerstvá. A Breen nevěděla, jak s ní naložit. V ložnici měla jeho fotografii a vybavovala se jí řada vzpomínek. Ale potřebovala víc.

Potřebovala vidět jeho hrob. A požádá babičku o nějakou jeho věc, o památku, kterou by si mohla vzít.

„Takže se tam opravdu vrátím,“ řekla nahlas. „Asi jsem to už věděla, ale musím se na to připravit.“

Popsala, jak Marg rozvířila vzduch a zapálila oheň, i když se sama sebe ptala, jak je něco takového možné. Jak mohla Morena zničehonic roztáhnout křídla a létat? Jak mohla...

Breen se znovu opřela – uvědomila si, že to, co právě psala, má stejný námet jako příběh, na němž pracovala každé ráno.

Ne úplně přesně, ale byly si dost podobné.

Protože to odjakživa věděla. Jakkoliv fantastické a neslučitelné s dosavadním spořádaným životem jí to připadalo, hluboko uvnitř to vždycky věděla. Vzpomínky byly sice uzamčeny v odlehle části její paměti, ale vyplouvaly na povrch jedna po druhé s tím, jak se otvírala a rozvíjela svůj příběh.

S tím, jak dělala, co vždycky chtěla.

Takže nejde jen o to, napsala, abych našla sama sebe – v tom jsem docela pokročila. Ale abych zjistila, co vlastně jsem. Kdo jsem? Dcera Talamhu, dcera Fey, jedna z Moudrých. Čarodějnice. Ale nepřipadám si tak.

Odložila deník a zadala do internetového vyhledávače irského vodního ko-kršpaněla. Popis na Lotra dokonale seděl – a jako bonus zjistila i něco o považe plemene.

Tihle psi se mohou pochlubit chytrostí, živostí a oddaností. Jsou zvědaví, tak trochu klauni. A přirozeně milují vodu.

„Podle irského folkloru,“ přečetla nahlas, „bys měl být potomek Dobharchú. Co to sakra je?“

Zadala další vyhledávání. „Napůl pes, napůl vydra nebo ryba? Vážně? Ha, a taky dravá šelma v oceánech a řekách. Ty nevypadáš tak dravě.“

Štěně sklouzlo z postele, protáhlo se a věnovalo jí dlouhý, zamilovaný pohled.

„Začínáš mít hlad? Já taky. Tohle trvalo delší dobu, než jsem čekala.“

Psík ji následoval do kuchyně.

Ručně psaný vzkaz připevněný k látkovému pytlí jí prozradil, kolik a jak často ho má krmit. A že neuškodí, když mu ke granulím přidá syrové vejce nebo trochu jogurtu.

Rozhodla se pro vejce, protože je měla po ruce, a zatímco si Lotr pochutnával na večeři, sama si připravila míchaná vejce s irskou slaninou, sýrem, rajčaty a brokolicí.

Najedla se, zatímco jí Lotr ležel u nohou, a přemýšlela, jak bude přistupovat ke každodenním příspěvkům na blog. Psa vynechat nemohla – a nechtěla. Napiše, že ho dostala od souseda, to je dost blízko pravdě.

Nemohla napsat o smrti otce – přinejmenším zatím. Nebyla na to připravená. Nemohla se zmínit ani o tom, že seděla u babičky v kuchyni, nebo dokonce – kristepane – o alternativních světech.

Na něco přijde, stejně jako vymyslí, co řekne Marcovi.

Vstala, aby se postarala o nádobí. Lotr se zvedl taky a upřel na ni pohled. „Chceš se vyvenčit. Hm, předpokládám to, protože to je logické, nebo to vím, protože... ti rozumím? Připadá mi to tak. Ale na tom nesejde, nemám pravdu? Pojdme ven.“

Když si Breen brala bundu, Lotr poskakoval kolem ní, a jakmile otevřela dveře, vystřelil z nich jako dělová koule.

Pobíhal po dvorku, jako kdyby právě utekl z vězení, a znovu poskakoval, dokud k němu nevykročila.

V ten okamžik se rozběhl k zátoce jako blesk. Se zběsilým štěkotem skočil do vody a plaval. Hlava se mu pohupovala na hladině, oči plné radosti.

„Dravá šelma moří,“ zasmála se Breen.

Když se šplíchetem vyběhl na břeh, mořští ptáci se rozletěli na všechny strany. Lotr ale vzápětí skočil zpátky do vody.

Breen stála na břehu a dívala, jak letní slunce proráží mraky na západě a obloha získává oranžový nádech. A uvědomila si, že je absolutně, dokonale spokojená.

Už ve své samotě byla šťastná, ale pes – ano, vždycky nějakého chtěla mít – to ještě vylepšil.

Jako to slunce na oblačném nebi.

Změna v rutíně ničemu neublíží. To si Breen opakovala, když měnila zaběhnuté zvyky, aby dala psovi snídani a vyšla si s ním na procházku, ještě než se posadila k sepisování blogu.

Poslala Marcovi esemesku, aby ho upozornila předem. Koneckonců to byl její spolubydlící a bude s ní bydlet i v domě, který si pořídí. Zasloužil si vědět, že mají psa.

Dala si záležet, aby ke zprávě připojila snímek, na kterém Lotr vypadal nejrozkošněji.

Marco odpověděl.

Cože! Co je to za divného hafana? A proč je tak zatraceně roztomilý? Podívej, co děláš, jen tě pustím na dva týdny z očí. Pošli víc fotek.

Několik šťastných chvil posílala další zprávy a pak se pustila do psaní blogu – velice opatrného psaní.

„Fotky psů nikdy nezklamou.“ Ohlédla se – Lotr samozřejmě ležel na posteli. „Pár hodin budu pracovat na knize a pak půjdeme ven. Seženeme ti obojek, vodítko, nějaké hračky – a psí postel.“

Obojek mu nevadil, ale vodítko se mu nezamlouvalo. Ne že by se vzpouzel, když mu ho připínala, ale díval se na ni velice smutnýma očima.

„Nejde o to, že bych ti nevěřila.“ Přísahala by, že právě to si Lotr myslí. „A u chaty ho potřebovat nebudeme. Ale teď musíme projít vesnicí a vodítko je nutné použít, až budeme objíždět památky, ke kterým jsem se zatím nedostala.“

Když se dali do pohybu, zdálo se, že vodítko už Lotra tolik neuráží – a dokonce se napařoval, když se kolemjdoucí zastavovali a obdivovali ho. Oči chával jim boty, lísal se k dětem a potkal dva jiné psy.

Breen si opakovala, že ho zvyká na lidi – jak se u štěňat doporučuje –, ale věděla, že se jí jednoduše chlubí.

Koupila mu hračky na okusování, zářivě červený míček a malého plyšového králíka.

Cestou domů seděl vzadu v autě s kostí v tlamě a hlavou vystrčenou z okna, takže mu dlouhé chlupy vlály ve větru.

Doma ho Breen nechala proběhnout a zaplavat si, zatímco sama seděla na dvorku s tabletem. Jelikož se ve vesnici nedal sehnat pelíšek, objednala ho přes internet. Spolu s dalšími hračkami. A psími žvýkačkami a cedulkou na obojek, na kterou napíše Lotrovo jméno a svoje telefonní číslo.

„Bože, jestli budu mít někdy děti, promění mě to v úplného maniaka.“

Po vykoupání v zátoce Lotr zas přiběhl a Breen mu hodila červený míček. Tázavě se na ni podíval. „Měl bys za ním běžet, chytit ho a přinést mi ho, abych ti ho mohla hodit znovu.“

Přímo slyšela, jak se pes v duchu ptá *Jaký to má smysl?*, ale doběhl k míčku, sevřel ho v zubech a přiklusal s ním zpátky. Hodila mu ho znovu.

Po několika prvních pokusech v tom zřejmě našel zálibu, protože se za míčkem honil o poznání rychleji.

„Tak, už to chápeš, a mě bolí ruka.“ Když Breen položila míček na stůl, aby dala najevo, že hra končí, Lotr se rozběhl k lesu. Štěkl a ohlédl se na ni.

„Ne, dnes tam nepůjdeme. Nejsem připravená. Musím vyprat prádlo a budu ještě chvíli psát. A... prostě nejsem připravená. Půjdeme dovnitř.“

Vrátil se a Breen ho pohládila po hlavě. „Možná zítra.“

Ale příští den měla připravené jiné výmluvy a zjistila, že je pro ni překvapivě snadné vyplnit čas. Zvlášť když si dala přestávku od románu a napsala povídku o dobrodružstvích kouzelného psa jménem Lotr.

Následující den povídku rozšířila a napadlo ji, že by z ní mohla být kniha pro školáky na druhém stupni. Právě tuhle věkovou skupinu koneckonců učila a věděla, co je baví číst.

A tak spokojeně přepínala mezi románem, knihou pro děti a novou rutinou se psem.

Ale jednoho krásného letního dne, když si vzala práci na dvorek, se Lotr rozběhl k lesu a jeho radostný štěkot vysílal jasný signál.

Nepřekvapilo ji, když uviděla, jak z lesa vychází její babička a s ní i Finola.

Působí jako normální ženy, pomyslela si Breen a vstala od stolu. Možná ne úplně normální, protože obě vypadaly mnohem mladší než na svůj skutečný věk. Ale rozhodně jí nepřipadaly jako čarodějnice a víla.

Marg nesla mošnu a Finola košík.

Pes je přivítal s bláznivým nadšením a náklonností, zatímco Breen bojovala s rozechvěním.

„Je nádherný den jako stvořený, aby ho člověk strávil venku,“ řekla Finola vesele. „Právě pracuješ, drahoušku? Takže tě rušíme.“

„Ne, to je v pohodě.“ Breen zaklapla laptop. „Chtěla jsem přijít dřív, ale...“

„Máš hodně práce s psáním, vid'?" Seamus mi říkal, že i zahradničíš a že ti to jde. A teď k tomu všemu máš na krku ještě tohohle uličníka.“

Finola stiskla Breen ruku, aby ji uklidnila. „Jestli proti tomu nic nemáš, zajdu do kuchyně a uvařím trochu čaje k těm koláčkům, které jsem upekla.“

„Já...“

„Vůbec mi to nevadí.“ Finola zašla i s košíkem dovnitř a pes ji následoval.

Marg se s mírným úsměvem ještě chvíli dívala za přítelkyni. „Víš, že jsem trochu nervózní, a snaží se mi dát čas na uklidnění.“

„Tak to jsme dvě – myslím s tou nervozitou. Opravdu jsem se chystala přijít. Jenom jsem k tomu potřebovala najít odvahu.“

„To ti nemůžu vyčítat. Bylo toho na tebe najednou moc. Je tu krásně. A ty jsi tady šťastná.“

Tenhle námět hovoru byl mnohem snazší.

„Je a jsem. Poprvé v životě bydlím sama a dělám, co chci. Poprvé v životě – pokud si vzpomínám – mám psa a ten mi taky dělá radost. Chtěla jsem ti ještě jednou poděkovat, že jsi mi ho dala.“

„Spíš jsem ti ho hodila na krk.“

„I tak z něj mám obrovskou radost.“ Chtěla být vděčná a zdvořilá. „Posad se, prosím.“

„Pracovala jsi – něco píšeš.“

„Ano. Myslím, že v tom nejsem úplně špatná, a doufám, že se ještě zlepším.“

Marg se posadila, v přiléhavých kalhotách a tenkém modrém svetru, a dala si nohu přes nohu. „V příspěvcích pro blog projevuješ talent.“

„Ty jsi četla můj blog?“

„Svým způsobem ano. Tvůj otec to taky uměl se slovy.“

„Vyprávěl mi příběhy. Nemohla jsem se jich nabažit. Chystala jsem se přijít,“ zopakovala. „A chtěla jsem se zeptat, jestli nemáš nějakou věc, maličkost, která by mi ho připomínala. Mám fotku. Dal mi ji jeden hospodský v Clare – je na ní táta a jeho kamarádi, jak hrají. Byl – on i jeho skupina – hodně oblíbený.“

„Hudba byla jeho první láska, a trvalá. Velice ráda se na tu fotografii podívám. A vlastně jsem ti přinesla jednu věc, co pro něj hodně znamenala.“

Marg sáhla do mošny a vytáhla menší měšec převázaný bílou stuhou. „Samozřejmě mám jeho věci víc a ty si můžeš vybrat, co se ti bude líbit. Ale vím, že chtěl, abys tohle dostala ty.“

Breen otevřela váček a vylovila odtud zlatý prsten. Claddagh a, jak si vzpomněla, jeho snubní prsten.

„Pořád ho nosil,“ řekla Marg. „I když už nebyli manželé.“

Breen prsten pohládila. „Miloval ji. Věděl, že jim není souzeno, aby zůstali spolu, ale miloval ji. A měli spolu mě.“

„Možná je osud svedl dohromady jen kvůli tomu.“

„Znamená pro mě opravdu hodně, že prsten mám.“ A taky ji to zahanbovalo – protože se sice chystala babičku navštívit, ale neudělala to.

„Chováš se ke mně laskavěji, než si zasloužím.“

„Ale, to je nesmysl. Jsem tvoje babička a musím ti vynahradiť víc než dvacet let rozmazlování. Dáš mi k tomu příležitost, Breen?“

Marg sice mluvila klidným, vyrovnaným tónem, ale z očí jí svítila prosba. „Máš dobré srdce. Dej mi tu příležitost.“

„Mám tolik otázek.“ Ale už za řeči se Breen natáhla k babičce a vzala ji za ruku.

„Udělám si čas, abych ti na všechny odpověděla.“

„Já si ho udělám taky. Přinesu tu fotku. Až se dostanu někam, kde mají skener, udělám kopii.“

Zašla dovnitř, kde se Finola točila kolem čajové konvice a šálků.

„Znala jste mě, když jsem byla malá.“

„To je pravda. Byly jste s naší Morenou nerozlučné kamarádky. Teď bydlí u nás, když náš syn a jeho žena – Morenini rodiče – žijí v Metropoli.“

„V Metropoli.“

„Ano. Talamh není tak velký jako tenhle svět, ale zatím jsi z něj viděla jen malý kousek.“ Vzhledla a zadívala se na Breen tím svým pronikavým, přímým pohledem. „Uvidíš ho ještě, Breen?“

„Ano.“

„Tvé babičce to udělá velkou radost.“

„Chci jí ukázat otcovu fotku – zrovna pro ni jdu.“

„Odnesu čaj a koláčky ven. Marg je velice silná a mocná žena,“ dodala Finola. „Utrpěla těžkou ztrátu, ale pořád stojí na nohách. Je moje přítelkyně, drahá jako vlastní sestra. Snad ještě dražší. Doufám, že budeš po ní.“

Breen netušila, po kom je nebo bude, ale jelikož měla jediného prarodiče, přestane se babičce vyhýbat.

Přinesla fotku ven. Marg a Finola seděly u čaje a Lotr si lehl pod stůl se sucharem.

Breen se zastavila a zadívala se na čtverečky s polevou na talíři.

„Ty růžové chutnají jako růže.“

„Vždycky byly tvoje nejoblíbenější.“ Finola s úsměvem dala dva kousky na talířek. „Neříkala jsem ti, že to děvče vždycky mělo slabost pro moje sladkosti? Morena dává přednost modrým a chuti letní oblohy.“

Breen se posadila a podala rámeček s fotografií Marg.

„Podívejte se na mého chlapce. Jak je pohledný! A je s ním tady tvůj Flynn, Fi.“

„Opravdu! A tady s flétnou je Morena. A Kavan – to byl nejlepší kamarád tvého táty, Breen, a otec Harkena a Aisling, s kterými ses už potkala, a taky Keegana. A Brian s bubnem *bodhrán*. Dnes už je mezi námi jenom můj Flynn.“

„Ostatní jsou... mrtví?“

„Brian už dávno a Kavan taky. Je pěkné vidět je mladé, jak dělají to, co milovali.“

„Pořídím kopie a přinesu vám je. Povíte mi, jak táta zemřel?“

„Až mě přijdeš navštívit a já tě zavedu na místo, kam jsme ho uložili k poslednímu odpočinku, promluvíme si o tom. Nemohly bychom se dnes vyhnout smutným věcem?“ zeptala se Marg. „Máš přece plno jiných otázek. Vyber jednu, co nepřinese k čaji a koláči zármutek.“

„Dobře. Jsi čarodějnice, je to tak?“

„Jsem. Kdysi požívaly takové jako já – a jako ty – úctu ve všech světech. Dokud v lidech bez moci nevyrostly obavy, chamtivost a závist. Na Talamhu to tak není – tam používáme svoje umění, dovednosti a znalosti, abychom pomáhali, uzdravovali a bránili.“

„Dobře, a vy?“ Breen se obrátila k Finole. „Patříte k Sidhe?“

„Staráme se o zemi, vzduch a živé bytosti.“

„A je to všechno? Totiž, ve vašem světě? Čarodějnice a víly?“

„Ach, ona myslí další kmeny, Marg. Žijeme, pracujeme, rozmnožujeme se a bráníme, všechno jako Fey, jako lid Talamhu, ale máme další kmeny, jak bys jim nejspíš řekla. Elfové – ti se taky starají o vše živé, ale před loukami, poli a nížinami dávají přednost lesům a horám.“

„Elfové. Jako že...“ Breen zvedla dlaň zhruba půl metru nad zem. „Skřítkové?“

„Elfové nejsou raráši se špičatýma ušima, jak je líčí pohádkové knihy ve vašem světě,“ řekla Marg. „Stejně jako dlaci nejsou příšery z nočních můr, které se za úplňku proměňují ve vražedné bestie.“

„Dlaci? Jako vlkodlaci?“

„Dlak je oduševnělý tvor a dokáže se proměnit – na základě vlastní vůle – ve vlka, sokola, medvěda, psa, kočku a tak dál.“

„Mořský národ,“ pokračovala Finola a se zjevným potěšením ochutnala kousek koláče. „Ten žije ve vodě, stará se o ni a brání ji. Trolové zase dolují.“

„A u všech najdeme jisté schopnosti,“ navázala Marg. „Trol může být schopný dorozumívat se se zvířaty, ačkoliv je pravděpodobnější, že na takovou schopnost narazíš u čarodějnice, elfa nebo víly. Dlaci mívají snové vize. Máme, co nám bohové nadělí.“

Úžasné, pomyslela si Breen. Už jí to nepřipadalo děsivé ani nemožné. Jen úžasné. „Jací bohové?“

„Je jich mnoho. I ve vašem světě jim přiřazujete různá jména, působnost a legendy.“

„To oni vytvořili ten strom? Strom uvítání?“

„Ten vyrostl na základě ujednání mezi říši lidí, bohů a Fey, před víc než tisíci lety. Brány představovaly způsob, jak cestovat z jednoho světa do druhého, ale světy se mění a bylo třeba přijmout další rozhodnutí.“

„Jaká rozhodnutí?“

„V tomto světě takové jako my začali pronásledovat, trestat a vraždit.“

„Procesy s čarodějnicemi.“ To je součást historie, pomyslela si Breen. Jasná a nepopíratelná. „Upalovali je, věšeli a topili.“

Marg přikývla. „A většina z těch, které postihl takový osud, neměly žádnou moc. Myslím, že říši lidí postihlo něco na způsob šílenství. Nejdřív se nás měli všichni bát a zatracovat nás – a pak se z nás staly jen báchorky a pověry. Tento svět se vydal vlastní cestou. Stroje nahradily bohy, technika nahradila kouzla – a opravdová magie se stáhla do ústraní. Fey z Talamhu se rozhodli zůstat tím, kým jsou. Dali přednost magii před takovým pokrokem.“

„Ale já jsem prošla a vy taky. Říkala jsi, že moje matka žila na Talamhu. Je taky Fey?“

„Ta je z tohoto světa.“ Marg se viditelně uklidnila a nalila si další čaj. „Dobrovolně přišla do našeho, protože milovala tvého otce. Nikdo k nám nesmí být přiveden bez plného souhlasu – takový je zákon. A všichni na Talamhu jsou povzbuzováni, aby prošli bránou, poznali jiný svět a strávili v něm nějaký čas. Někteří se v něm rozhodnou zůstat a mají na to právo – ale musí složit nejposvátnější přísahu, že nikdy nepoužijí svou moc k tomu,

aby někomu ublížili, jediné že by bránili někoho jiného. Někteří, jako tvoje matka, přijdou k nám a zůstanou. Někteří zjistí, že to není místo pro ně, a odejdou.“

„Nepoví pak o všem ostatním lidem?“

„Kdo by jim věřil?“ zeptala se Marg s úsměvem. „Ty, i když si na něco vzpomínáš a něco jsi viděla, pořád bojuješ s nevírou.“

Teď už pro Breen víra nebyla tak obtížná jako dřív – a jak možná měla být.

„Celý život – přinejmenším od tří let – jsem prožila v tomhle světě. Na místě, které bylo úplně jiné než to, kde teď sedím. A celou dobu mi vštěpovali, že nejsem jen obyčejná, ale s bídou průměrná.“

Marg se zablesklo v očích, ale rychle je sklopila. „Za to mohl strach tvé matky. Domnívám se, že si počínala špatně, dokonce velice špatně, ale nemůžu jí to vyčítat. Vůbec nejsi obyčejná, *mo stór*, v žádném světě. Jsi chytřejší a silnější, než si možná myslíš. Tvoje schopnosti zatím spí, ale dovol, abych ti je pomohla probudit. Jenom trochu.“

Vstala a natáhla k Breen ruku. Breen jí do ní vložila dlaň a babička ji odvedla k zahradě. „Tady roste rozmarýna, moc užitečná bylinka. Dotkneš se jí? Mysli na to, jak roste, jak se sluní a jak plní vzduch svou vůní.“

Breen na tom neviděla nic špatného, a tak pohladila prsty měkké tenké lístky.

„Její kořeny prorůstají zemí. Když zaprší, kořeny se napijí. Mysli na to, co rostlina potřebuje a co dává. Mysli na to, co ty dáváš jí.“

Breen poslechla. Myslela na to, jak rozmarýna voní – i jak jí budou vonět prsty, jimiž se jí dotýká. Jak se větví a roste směrem ke slunci. Jak...

„Ona roste!“

Užasle sledovala, jak větvičky rozmarýny povyroستly o dva nebo tři centimetry.

„To jsi udělala ty.“

Marg zavrtěla hlavou, až se jí zhouply náušnice. „Já ne. Tohle je v tobě. Možná ti neřeknu všechno, aspoň ne najednou, ale nebudu ti lhát. Tohle je v tobě, a nejen tohle. Všechno je propojené – voda, oheň, země, vzduch, magie. A všechno je i v tobě.“

„Seamus taky říkal, že je všechno propojené,“ zašeptala Breen.

„Přesně tak. A pro dnešek to stačilo. Chci tě o něco požádat.“

Breen se k ní otočila a Marg ji vzala za ruce. „O co?“

„Jestli mě přijdeš navštívit, zdrž se u mě den nebo dva.“

„Odvedeš mě k otcovu hrobu.“

„Odvedu.“

„Potřebuju psát.“

„Tohle u nás nebude fungovat.“ Marg střelila pohledem po laptopu. „Ale existují jiné způsoby. Pomůžu ti, abys mohla dělat, co máš ráda a co potřebuješ. Den nebo dva, moje drahá.“

„Dobře. Zítří.“

„Jsem ti za to moc vděčná. Teď už ji necháme, že ano, Fi?“

„Byla to moc příjemná návštěva.“ Finola vstala a zvedla košík. „Buď požehnána, děvenko.“

„Děkuju... a vy taky.“

„Takže zítří. Čekám tě.“

Breen zůstala stát a dívala, jak přecházejí přes trávu ke stromům. Lotr je kus cesty vyprovodil a pak přiběhl zpátky.

„Asi bych si měla něco sbalit. Co si mám sbalit na dva dny v jiném světě?“

Přeložil Zdik Dušek